

*Gedicht van Har Sniekers
Torna | Cultura- café van 12 maart 2017*

HÖKSKE

De ieërste kieër det ich in 'n hökske sting
waas wie ich nao de bewaarsjoeal ging.
In 't koealehok gezatte door zuster Marie-José.
Weit nog altied neet waatv'r stouts ich deej ...
Veuldje mich zoea verloeare en zwart.

Kneeldje es kemuniekantj in de beechstool nieër
zaag det hökske van bènne vuuer de ieërste kieër.
Wis gaaroet neet waat te zègke tieënge keplaon
op zien vraog of ich zunj haaj gedaon ...
Aevel mien zeelke veuldje nimmieë wit.

Deendje es seldaot 't vaderlandj
stóng in 't wachhökske mèt gewieër inne handj.
Je maintiendrai waas 't devies ...
Veuldje mich krek 'ne militaire plies
mer neet op mien gemaak in det legergreun.

Och, dao zeen toch zoeaväöl hokker en hökskes:
fietsehok, berghok,
pashökske, böshökske,
doevéhok, knienschok, hoonderehok ...
in allerlei maote, geure en kleure.

Wiewaal ... 't sjoeanste hökske, zoea is d'r mer ein
dao-in haaj ich oos democratie mèt oppe bein.
Staon kieër op kieër te twiefele mèt det potloead
woeabie ich mich aafvraag in geweitesnoead ...
Welk hökske maak ich noe weer roead?